

listiny, aniž by se vyhledávalo její pravoplatnosti (tak již v rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu ze dne 22. dubna 1926 R II 75/26 a R II 78/26 a býv. nejvyššího soudu ve Vídni G. U. 2184 a 8250).

Edikt o prohlášení konkursu na pozůstalost Aloise K. byl vyhlášen na soudní desce krajského soudu dne 9. července 1926, pozůstalost byla však již dne 26. června 1926 odevzdána a odevzdací listina doručena dne 29. června 1926.

Tehdy, kdy konkurs byl prohlášen, bylo již řízení pozůstalostní skončeno a jmění pozůstalostní splynulo s ostatním jměním dědiců.

Neprávem tedy byl usnesením krajského soudu ze dne 9. července 1926 K 24/26-1 uvalen konkurs na pozůstalost a správně rozhodl rekursní soud, zamítнув ke stížnosti dědiců zemřelého Aloise K. návrh na zavedení konkursního řízení.

Poukazuje-li stěžovatelka ještě na to, že prý dědicové sami tím, že dne 10. srpna 1926 navrhli konvokaci věřitelů pozůstalostních, nejlépe dosvědčili, že se jedná o »ležící pozůstalost«, možno k tomu podotknouti, že návrh jejich nebyl již podle zákona přípustný (§ 813 obč. z.) a proto mu také usnesením okresního soudu ze dne 23. srpna 1926 D 367/25-31 nebylo vyhověno.

Dovolací rekurs není z těchto důvodů opodstatněn a odpadá potřeba uvažovati ještě o dalších jeho vývodech.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. září 1926 R II 202/26.

Karel Jelínek.

Při kolisi dědických přihlášek ze zákona v případě § 25 obč. zák. buďtež na pořad právní podle § 126 nesp. pat. poukázání oni dědicové, kteří tvrdí, že jejich zůstavitel přečkal druhého.

Zůstavitel František M. byl dne 21. července 1925 společně se svou manželkou Marií M. zavražděn ve svém obydlí v R. a do té doby nebylo zjištěno, zdali Marie M. přečkala svého manžela.

Pozůstalost Marie M. zastoupená dědici přihlášenými Františkem Fr. a Františkou V. přihlásila se k pozůstalosti po Františku M. ze zákona s dobrodiním inventáře.

Zároveň však se přihlásili k téže pozůstalosti synovci zůstavitelovi Václav M. a Josef M. podle zákona s dobrodiním inventáře, takže obojí přihlášky si odporují aspoň pokud se týče dílu pozůstalosti, který by připadl manželce Marii M. podle zákona, kdyby byla svého manžela přežila.

Soud první stolice poukázal podle § 126 nesp. pat. na pořad

práva pozůstalost Marie M. zastoupenou přihlášenými dědici Františkem Fr. a Františkou V.

Soud rekursní naproti tomu poukázal na pořad práva dědice Václava M. a Josefa M.

Nejv. s. o b n o v i l usnesení soudu stolice prvé z těchto důvodů:

§ 25 obč. zák. stanoví, že v pochybnosti, která ze dvou osob dříve zemřela, má ten, kdo tvrdí dřívější smrt jedné z nich, tuto okolnost dokázati. Nemůže-li to, pokládá se za to, že zemřely současně a není řeči o převodu práv jednoho z nich na druhého. Z tohoto ustanovení plyne jasně, že, když pozůstalost Marie M. opírá svůj dědický nárok k pozůstalosti po Františku M. o to, že František M. zemřel dříve, musí ona to dokázati. Je-li to pochybno, předpokládá se současná smrt obou a nastane případ dědictví pro Marii M. Tvrdí-li tedy zástupci pozůstalosti Marie M., že ona zemřela později a František M. dříve, a zakládají-li na tom svůj nárok dědický na pozůstalost tohoto, jest na nich, aby to dokázali. Jejich důvod k nabytí dědictví po Františku M. je podle § 126 nesp. pat. podmíněn důkazem jim náležejícím, že smrt Františka M. nastala dříve, kterýžto důkaz ve sporu mají provésti; mezi dědickými přihláškami Václava a Josefa M. k celé pozůstalosti Františka M. na jedné straně a přihláškou dědiců Marie M. k části této pozůstalosti na druhé straně jest rozpor. Není tedy dědické právo Václava a Josefa M. závislo na průkazu pozdější smrti Marie M., nýbrž dědické právo Marie M. od průkazu pozdější její smrti resp. dřívější smrti Františka M.

Soud pozůstalostní musí zde účastníkům roli žalobní určití, ježto jde o přihlášky dědické si odporující, poněvadž Václav a Josef M. činí ve svých přihláškách nárok na celou pozůstalost po Františku M., kdežto dědici po Marii M. popírajíce výhradní dědické právo oněch, tvrdí konkurující dědické právo vlastní (§ 125 nesp. pat.). Určení žalobní role a lhůty pro žalobu o uznání práva dědického děje se v tomto případě v zájmu veřejném, aby průtahem netrpělo řízení pozůstalostní a proto zákon v tomto případě neponechává řešení kolise dědických práv stranám bez určení role procesní podle § 2 čís. 7 nesp. pat., nýbrž nařizuje určení role procesní a lhůty žalobní z ohledu na zájmy veřejné.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. srpna 1926 R I 617/26. Dr. Grešl.